EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

كفارة المجلس

Kaffārat al-Majlis

ISPĂȘIREA ADUNĂRII

ʿAbd al-Razzāq al-Badr

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

ʿAbd al-Razzāq al-Badr

Ispășirea adunării

كفارة المجلس

Kaffārat al-Majlis

Institutul Tawhid
România · 2026

Titlul original: كفارة المجلس
Ediția I
© 2026 Institutul Tawhid, pentru traducerea în limba română.
Text arab coranic: Tanzil Project, text Uthmani v1.1, © 2007–2026, CC BY 3.0 · https://tanzil.net.
Ediția-sursă: ʿAbd al-Razzāq ibn ʿAbd al-Muḥsin al-Badr, Kaffārat al-Majlis, Dār al-Maḥajjah.
Institutul Tawhid · https://www.tawhid.ro

Ispășirea adunării

بسم الله الرحمن الرحيم

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător.

Fiecare musulman are datoria să își păzească adunările de risipirea lor în vorbe deșarte, în falsitate și în ceea ce îi va aduce omului vătămare în Viața de Apoi. Să se străduiască să le umple cu ceea ce este folositor pentru religie și pentru viața de aici. Să știe că vorbele îi sunt numărate, scrise în foile sale și înregistrate între faptele sale și că va fi chemat să dea socoteală pentru ele când Îl va întâlni pe Allah, Cel Măreț și Preaînalt: pentru bine, bine, iar pentru rău, rău. Allah Preaînaltul spune:

﴿مَّا يَلْفِظُ مِن قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ﴾

Nu rostește niciun cuvânt fără să aibă lângă el un supraveghetor pregătit.
Coran, Qāf 50:18

Este, așadar, spre binele musulmanului să își păzească adunările și să se străduiască să le însuflețească prin pomenirea lui Allah Preaînaltul și prin alte lucruri care îl vor bucura când Îl va întâlni pe Allah. Cine a stat într-o adunare pe care a risipit-o fără pomenirea lui Allah va avea parte de cel mai amar regret.

Abū Dāwūd a relatat în Sunan-ul său de la Abū Hurayrah, Allah să fie mulțumit de el, că Trimisul lui Allah ﷺ a spus:

ما من قوم يقومون من مجلس لا يذكرون الله فيه، إلا قاموا عن مثل جيفة حمار، وكان لهم حسرة

„Niciun grup de oameni nu se ridică dintr-o adunare în care nu L-au pomenit pe Allah fără să fie ca și cum s-ar fi ridicat de lângă leșul unui măgar, iar aceasta le va aduce regret."[1]

Cei care se ridică de lângă leșul unui măgar nu au parte, în șederea lor, decât de mirosuri putrede și de o priveliște respingătoare și pleacă doar cu regret și părere de rău. La fel sunt cei care se ridică dintr-o adunare lipsită de pomenirea lui Allah: nu dobândesc decât afundare în păcate, trecere de la o vorbă falsă la alta și alte lucruri care le aduc vătămare în Viața de Apoi și lasă în urmă amărăciune și regret.

1 Sunan Abī Dāwūd (4855). Al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ al-Jāmiʿ (5750).

Profetul ﷺ ne-a îndrumat să încheiem adunarea prin pomenirea lui Allah și cererea iertării Sale, pentru ca aceasta să ispășească greșelile omului din acea adunare. Abū Dāwūd și al-Tirmidhī au relatat de la Abū Hurayrah, Allah să fie mulțumit de el, că Profetul ﷺ a spus:

من جلس في مجلس فكثر فيه لغطه، فقال قبل أن يقوم من مجلسه ذلك: سبحانك اللهم ربنا وبحمدك، أشهد أن لا إله إلا أنت، أستغفرك وأتوب إليك، إلا غفر له ما كان في مجلسه ذلك

„Cine a stat într-o adunare în care a spus multe vorbe deșarte, apoi, înainte să se ridice din acea adunare, a spus: «Slavă Ție, o, Allah, Stăpânul nostru, și laudă Ție! Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Tine. Îți cer iertare și mă căiesc înaintea Ta», îi vor fi iertate greșelile săvârșite în acea adunare."[2]

2 Sunan Abī Dāwūd (4858) și Sunan al-Tirmidhī (3433). Al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ al-Targhīb (1516).

Abū Dāwūd a relatat de la Abū Barzah al-Aslamī, Allah să fie mulțumit de el, că a spus: „Mai târziu, când voia să se ridice dintr-o adunare, Trimisul lui Allah ﷺ spunea:

سبحانك اللهم وبحمدك، أشهد أن لا إله إلا أنت،

أستغفرك وأتوب إليك

«Slavă Ție, o, Allah, și laudă Ție! Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Tine. Îți cer iertare și mă căiesc înaintea Ta.»”[3]

Al-Nasā'ī a relatat de la ʿĀ'ishah, Allah să fie mulțumit de ea, că Trimisul lui Allah ﷺ rostea anumite cuvinte atunci când ședea într-o adunare sau se ruga. ʿĀ'ishah l-a întrebat despre acele cuvinte, iar el a spus:

إن تكلم بخير كان طابعا عليهن إلى يوم القيامة، وإن تكلم

بغير ذلك كان كفارة له: سبحانك اللهم وبحمدك، أشهد

أن لا إله إلا أنت، أستغفرك وأتوب إليك

„Dacă a vorbit de bine, acestea vor pune o pecete asupra acelor cuvinte până în Ziua Învierii. Dacă a vorbit altfel, ele îi vor fi ispășire: «Slavă Ție, o, Allah, și laudă Ție! Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Tine. Îți cer iertare și mă căiesc înaintea Ta.»”[4]

3 Sunan Abī Dāwūd (4859). Al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ al-Targhīb (1517).

4 Sunan al-Nasā'ī (3/71). Al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ al-Targhīb (1518).

Deși această rugă este atât de importantă și virtutea sa este atât de mare, mulți oameni își risipesc adunările în vorbe deșarte, distracții și lucruri fără folos, lipsindu-se în același timp de acest mare bine.
Mai mulți învățați au considerat că această pomenire este cea la care se referă cuvintele lui Allah Preaînaltul:

﴿وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ﴾

Și slăvește-L pe Stăpânul tău cu laudă atunci când te ridici.
Coran, al-Ṭūr 52:48 (fragment)

Ibn ʿAbd al-Barr, Allah să aibă milă de el, a spus:

„S-a relatat de la mai mulți învățați ai tâlcuirii Coranului — între ei Mujāhid, Abū al-Aḥwaṣ și Yaḥyā ibn Jaʿdah —, cu privire la cuvintele lui Allah, Cel Măreț și Preaînalt: «Și slăvește-L pe Stăpânul tău cu laudă atunci când te ridici», că au spus: când te ridici din orice adunare, să spui: «Slavă Ție, o, Allah, și laudă Ție! Îți cer iertare și mă căiesc înaintea Ta.» Ei au spus: cui rostește acestea îi sunt iertate greșelile săvârșite în adunare. ʿAṭāʾ a spus: dacă ai făcut bine, ți-ai sporit binele, iar dacă a fost altfel, acestea îți sunt ispășire.”[5]

Printre marile rugi cu care Trimisul lui Allah ﷺ încheia multe dintre adunările sale se află cea relatată de al-Tirmidhī și de alții de la ʿAbd Allāh ibn ʿUmar, Allah să fie mulțumit de el și de tatăl său. El a spus: „Rareori Trimisul lui Allah ﷺ se ridica dintr-o adunare fără să rostească pentru companionii săi aceste rugi:

اللهم اقسم لنا من خشيتك ما يحول بيننا وبين معاصيك،
ومن طاعتك ما تبلغنا به جنتك، ومن اليقين ما تهون به
علينا مصائب الدنيا، ومتعنا بأسماعنا وأبصارنا وقوتنا ما

5 Bahjat al-Majālis (1/53).

أحييتنا، واجعله الوارث منا، واجعل ثأرنا على من ظلمنا، وانصرنا على من عادانا، ولا تجعل مصيبتنا في ديننا، ولا تجعل الدنيا أكبر همنا ولا مبلغ علمنا، ولا تسلط علينا من لا يرحمنا

«O, Allah, dă-ne din teama de Tine atât cât să ne oprească de la neascultarea față de Tine; din ascultarea de Tine, atât cât să ne duci prin ea în Paradisul Tău; și din certitudine, atât cât să ne ușurezi prin ea încercările vieții de aici. Lasă-ne să ne bucurăm de auzul nostru, de vederea noastră și de puterea noastră cât ne vei ține în viață și fă ca acestea să ne rămână până la sfârșit. Fă ca răzbunarea noastră să fie asupra celui care ne-a nedreptățit și dă-ne izbândă asupra celui care ne este vrăjmaș. Nu lăsa ca nenorocirea noastră să ne lovească religia. Nu face din viața de aici cea mai mare grijă a noastră și nici hotarul cunoașterii noastre. Nu da putere asupra noastră cuiva care nu are milă de noi.»”[6]

Este o rugă cuprinzătoare, care adună porțile binelui și ale fericirii în viața de aici și în Viața de Apoi.

Cuvintele sale: **„O, Allah, dă-ne din teama de Tine atât cât să ne oprească de la neascultarea față de Tine”** înseamnă: dă-ne o parte din teama de Tine, adică teama unită cu preamărirea lui Allah și cu cunoașterea Sa, care să fie un hotar ce ne oprește de la căderea în neascultare, păcate și fărădelegi. Aceasta arată că teama de Allah este cea mai puternică opreliște în calea păcatelor.

6 Sunan al-Tirmidhī (3502). Învățatul al-Albānī l-a declarat ḥasan în Ṣaḥīḥ al-Jāmiʿ (1268).

Allah spune:

﴿إِنَّمَا يَخْشَى ٱللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ ٱلْعُلَمَٰٓؤُا۟﴾

Dintre robii Săi, numai cei care au cunoaștere se tem de Allah.

Coran, Fățir 35:28 (fragment)

Cu cât robul Îl cunoaște mai bine pe Allah, cu atât sporesc teama sa de Allah, îndreptarea spre ascultarea de El și îndepărtarea de neascultarea față de El.

Cuvintele: **„Din ascultarea de Tine, atât cât să ne duci prin ea în Paradisul Tău”** înseamnă: ușurează-mi acele fapte de ascultare de Tine care să fie un mijloc de a dobândi mulțumirea Ta și de a ajunge în Paradisul pe care l-ai pregătit pentru robii Tăi evlavioși.

Cuvintele: **„Din certitudine, atât cât să ne ușurezi prin ea încercările vieții de aici”** înseamnă: dă-ne din certitudine — adică din cunoașterea deplină și desăvârșită că hotărârea Îi aparține lui Allah, înainte și după, și că El, Slăvitul, rânduiește treburile făpturilor cum voiește și hotărăște pentru ele ceea ce vrea — ceea ce să ne ușureze nenorocirile și încercările care ne pot lovi în această viață. Cu cât certitudinea omului este mai puternică, cu atât îl îndeamnă mai mult la răbdare în încercare. Cel care are certitudine știe că tot ceea ce îl lovește vine de la Allah, așa că este mulțumit și se supune.

Cuvintele: **„Lasă-ne să ne bucurăm de auzul nostru, de vederea noastră și de puterea noastră cât ne vei ține în viață”** cuprind cererea ca Allah să îi păstreze auzul, vederea și celelalte puteri, pentru a se bucura de ele de-a lungul vieții.

Cuvintele: **„Fă ca acestea să ne rămână până la sfârșit”** înseamnă: fă ca bucuria de aceste simțuri și puteri să rămână neîntreruptă, astfel încât ele să fie sănătoase și întregi până când voi muri.

Cuvintele: **„Fă ca răzbunarea noastră să fie asupra celui care ne-a nedreptățit”** înseamnă: dă-ne izbândă să ne luăm dreptul de la cel care ne-a nedreptățit, fără să depășim măsura și să ne răzbunăm pe altcineva decât pe cel vinovat.

Cuvintele: **„Dă-ne izbândă asupra celui care ne este vrăjmaș”** înseamnă: rânduiește-ne biruința asupra vrăjmașilor.

Cuvintele: **„Nu lăsa ca nenorocirea noastră să ne lovească religia”** înseamnă: nu ne lovi cu ceea ce ne împuținează și ne nimicește religia, precum o credință greșită, neîmplinirea ascultării sau săvârșirea celor interzise. Cea mai mare nenorocire este cea care lovește religia, căci pierderea religiei nu poate fi înlocuită, spre deosebire de o nenorocire lumească.

Cuvintele: **„Nu face din viața de aici cea mai mare grijă a noastră”** înseamnă: nu face ca viața de aici să fie țelul nostru cel mai mare și pricina celei mai mari întristări. Cine are viața de aici drept cel mai mare țel se află departe de Viața de Apoi. Aceasta arată că o anumită grijă, de care nu ne putem lipsi în privința celor necesare traiului, este îngăduită.

Cuvintele: **„Și nici hotarul cunoașterii noastre”** înseamnă: nu ne lăsa să cunoaștem și să gândim numai la treburile vieții de aici.

Cuvintele: **„Nu da putere asupra noastră cuiva care nu are milă de noi”** se referă la necredincioși, nelegiuiți și asupritori.

Aici se încheie explicația acestei mari rugi, care se numără printre cuvintele cuprinzătoare ale Profetului ﷺ. Allah să îl binecuvânteze și să îi dăruiască pace Profetului nostru, familiei sale și tuturor companionilor săi!

KAFFĀRAT AL-MAJLIS

CUVINTE PĂZITE, ADUNĂRI FOLOSITOARE

Pomenirea lui Allah și cererea iertării Sale la încheierea adunării.

Shaykh ʿAbd al-Razzāq al-Badr prezintă ispășirea adunării și explică o rugă profetică ce adună porțile binelui din viața de aici și din Viața de Apoi.

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro